

Sygn. akt XIV C 529/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Alina Paśniewska
-----------------	---

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2021 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko S. (...)

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6164zł (sześć tysięcy sto sześćdziesiąt cztery złote) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 maja 2018 r do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2126 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),85 (trzy tysiące sto czterdzieści siedem złotych 85/100)sześć tysięcy sto sześćdziesiąt cztery złote) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 02 marca 2018 r do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1075 zł (tysiąc siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- kosztami stawiennictwa świadka obciąża Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Bydgoszczy .

Sędzia Sądu Rejonowego

Alina Paśniewska

Sygn. akt: XIV C 529/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19.05.2018 r. powódka M. T. domagała się od pozwanego Skarbu Państwa – Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad zapłaty kwoty 6 164,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że (...) Sp. z o.o. w Z. Małej zawarła z (...) Sp. z o.o. w T. umowę podwykonawczą nr A1/odc.1,2/02/2012 w zakresie robót budowlanych wraz z robotami wykończeniowymi budynków kubaturowych Miejsce (...) Pasażera w miejscowości K.. Z tytułu wykonanych prac (...) Sp. z o.o. wystawiła (...) Sp. z o.o. w T. fakturę na kwotę 405 900,00 zł. Na podstawie umowy (...) Sp. z o.o. w T. miała prawo zatrzymać z wystawionych faktur kwotę równą 10 % wartości brutto należnej faktury. Zatrzymała więc kwotę 40 590,00 zł. Zgodnie z umową, kwoty zatrzymane podlegały zwrotowi w ten sposób, że 70 % wartości zabezpieczenia miało być zwrócone w terminie 30 dni od daty zakończenia robót, zaś 30 % wartości zabezpieczenia miało być zwrócone w terminie 30 dni po dokonaniu końcowego odbioru przez zamawiającego. (...) Sp. z o.o. nie zwróciła zatrzymanych kwot, a powódka

uprawniona jest do żądania zwrotu 30 % kwoty zatrzymanej, czyli 12 177,00 zł. Z uwagi na fakt, iż pozwany wartość prac oszacował na kwotę 205 495 zł, powódka żąda jedynie kwoty 6 164,00 zł, czyli 3 % z tej kwoty. Dodatkowo powódka wskazała, iż nabyła wierzycelność od spółki (...) na mocy umowy przelewu wierzycelności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że (...) Sp. z o.o. zawarła umowę nr (...) z dnia 1.07.2011 r. z wykonawcą, będącym konsorcjum spółek (...), (...) S.A., (...) S.A., (...) S.A. oraz J. S. & S. L.. Pozwany wskazał, że zweryfikował fakturę wystawioną przez (...) Sp. z o.o. i ustalił wartość robót wykonanych i objętych tą fakturą na 205 494,85 zł netto. Podwykonawca został poinformowany o rozliczeniu i nie kwestionował go. Pozwany wywodził, że powódka nie udowodniła, iż roboty budowlane objęte fakturą zostały przez pozwanego jako inwestora w całości odebrane i przyjęte do rozliczeń z wykonawcą. Ponadto pozwany podniósł, iż zatrzymane przez (...) Sp. z o.o. kwoty stanowiły zabezpieczenie należytego wykonania umowy i nie były częścią wynagrodzenia. Stanowisko zaprezentowane przez pozwanego zostało całkowicie zakwestionowane przez powódkę.

W piśmie z dnia 3.02.2020 r. pozwany złożył wniosek o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą o sygn.. XIV C 2829/19 do łącznego rozpoznania. Sprawa ta dotyczyła roszczenia powódki kierowanego do pozwanego o zapłatę kwoty 3 147,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, przy czym kwota dochodzona pozwem w tej sprawie stanowiła 30 % kwoty zatrzymanej przez (...) Sp. z o.o. na podstawie innej faktury. Nakazem zapłaty wydanym w dniu 24.06.2019 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc m.in. zarzut braku legitymacji czynnej powódki i zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. całej należności za wykonane i odebrane roboty budowlane. Sąd przychylił się do wniosku powoda i postanowieniem z dnia 3.03.2020 r. połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległ zmianie.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 17.06.2010 r. pozwany zawarł z wykonawcą – konsorcjum spółek (...), (...) S.A., (...) S.A., (...) S.A. oraz J. S. & S. L., umowę nr (...) dotyczącą budowy autostrady (...) na odcinku T.-S..

Podwykonawcą była spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T..

W dniu 23.01.2012 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. Wielkiej zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. umowę podwykonawczą nr A1/odc.1,2/02/2012 w zakresie robót budowlanych wraz z robotami wykończeniowymi budynków kubaturowych Miejsce (...) Pasażera w miejscowości K.. Na podstawie umowy podwykonawca miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie 787 334,00 zł.

Zgodnie z § 11 ust. 3 umowy w razie stwierdzenia wad lub braków w zgłoszonych do odbioru w pracach, wykonawca miał prawo odmówić dokonania odbioru.

O. ści bezsporne, a nadto dowód: umowa z dnia 17.06.2010 r. – k. 35 – 36, umowa z dnia 23.01.2012 r. – k. 218 – 225, szczególne warunki kontraktu – k. 36v – 49, opis projektu budowy autostrady (...) – k. 174 – 177, szczególne warunki kontraktu – k. 242v – 255, faktura – k. 58, faktura – k. 60, oświadczenie – k. 51 – 51 – 52, porozumienie z dnia 7.02.2013 r. – k. 74 – 75, zbiorcze zestawienie płatności – k. 76 – 84, faktura – k. 264, 266 – 267, 269, oświadczenie – k. 263, 265, 268, 270, tabela rozliczenia – k. 315 – 316, umowa z dnia 1.07.2011 r. – k. 382 – 437, weryfikacja faktury – k. 444, rozliczenie faktury – k. 445 – 465, oferta – k. 480 – 485.

Z tytułu wykonanych prac podwykonawca wystawił (...) Sp. z o.o. fakturę nr (...) na kwotę 405 900,00 zł wraz ze zbiorczym zestawieniem płatności nr 1 oraz fakturę nr (...) na kwotę 104 928,40 zł wraz ze zbiorczym zestawieniem płatności nr 1.

O. śc bezsporna, a nadto dowód: faktura – k. 19, oświadczenie o kompensacie – k. 57, k. 59, faktura – k. 203, zbiorcze zestawienie płatności – k. 204 – 212.

Zgodnie z § 12 umowy zawartej z podwykonawcą, zobowiązał się on do wniesienia zabezpieczenia należytego wykonania umowy i roszczeń gwarancyjnych w wysokości 10 % brutto wynagrodzenia i (...) Sp. z o.o. w T. miała prawo tę kwotę zatrzymać. (...) Sp. z o.o. wystawiła fakturę na 405 900,00 zł oraz 104 928,40 zł, zatem (...) Sp. z o.o. zatrzymała kwotę 40 590,00 zł i kwotę 10 492,84 zł.

Zgodnie z umową, kwoty zatrzymane podlegały zwrotowi w ten sposób, że 70 % wartości zabezpieczenia miało być zwrócone w terminie 30 dni od daty zakończenia robót, zaś 30 % wartości zabezpieczenia miało być zwrócone w terminie 30 dni po dokonaniu odbioru końcowego inwestycji przez zamawiającego.

D. ód: faktura – k. 19, faktura – k. 203, umowa z dnia 23.01.2012 r. – k. 218 – 225.

Pozwany wartość prac, za które (...) Sp. z o.o. wystawiła fakturę na kwotę 405 900,00 zł, oszacował na kwotę 252 758,67 zł.

D. ód: pismo z dnia 26.07.2013 r. – k. 50.

Faktury były wystawiane przez podwykonawcę dopiero po spisaniu protokołu i odebraniu robót przez wykonawcę. Nad przebiegiem prac czuwał inspektor nadzoru. Odbierał on pracę i udzielał pozwolenie na kontynuowanie prac. (...) Sp. z o.o. miała opóźnienia w płatności wynagrodzenia (...) Sp. z o.o. Podwykonawca nie ukończył prac, ponieważ doszło do rozwiązywania umowy. Prace były wówczas zaawansowane, nie stwierdzono istotnych wad.

D. ód: zeznania świadka W. L. – k. 159 – 160, zeznania świadka P. R. – k. 166 – 167, pismo z dnia 30.05.2012 r. – k. 351, pismo z dnia 18.06.2012 r. – k. 351v, pismo z dnia 18.06.2012 r. – k. 352, pismo z dnia 31.08.2012 r. – k. 352v, pismo z dnia 6.10.2014 r. – k. 438 – 443, zeznania świadka P. W. – k. 526 – 529.

(...) Sp. z o.o. zapłaciła wykonawcy część wynagrodzenia, nie zwróciła jednak zatrzymanych na podstawie umowy kwot. Nie doszło do końcowego odbioru robót spółki (...).

D. ód: zeznania świadka W. L. – k. 159 – 160, pismo z dnia 8.03.2013 r. – k. 16 – 18, pismo z dnia 26.07.2013 r. – k. 50, lista operacji i wyciągi z konta – k. 61 – 63, kserokopia akt w sprawie VGC 1005/13 – k. 293 – 294, zeznania świadka P. W. – k. 526 – 529, zeznania świadka A. G. – k. 529 – 532.

Zarówno pozwany, jak i wykonawca odstąpili od umowy. Pozwany rozliczył wykonane prace z podwykonawcami.

D. ód: odstąpienie zamawiającego od kontraktu – k. 107 – 135, rozliczenie – k. 137 – 147, oświadczenie o odstąpieniu – k. 289 – 290.

Odbiór końcowy robót został przeprowadzony w dniu 16.08.2014 r. Prace na autostradzie zostały zakończone przez innych wykonawców i podwykonawców.

D. ód: protokół odbioru końcowego robót – k. 97, pismo pozwanego z dnia 22.05.2017 r. – k. 98, umowa z dnia 3.04.2013 r. – k. 291, protokoły konieczności – k. 317 – 348.

(...) Sp. z o.o. pozwała (...) Sp. z o.o. o zapłatę kwoty 43 081,80 zł. Powódka próbowała też zawrzeć z pozwanym ugodę sądową.

Nakazem zapłaty z dnia 30.07.2013 r. wydanym w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Toruniu nakazano, aby (...) Sp. z o.o. zapłaciła na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 43 081,80 zł.

Wyrokiem z dnia 21.06.2017 r. Sąd Rejonowy zasądził od (...) Sp. z o.o. na rzecz powódki kwotę 12 177,00 zł. Powódka podejmowała bezskuteczne próby wyegzekwowania należności. (...) Sp. z o.o. toczy się wiele postępowań egzekucyjnych. Spółka nie prowadzi obecnie żadnej działalności gospodarczej, nie jest właścicielem nieruchomości, ani ruchomości przedstawiających większą wartość. Wobec spółki postępowania prowadzą liczne organy egzekucyjne.

D. ód: pozew – k. 54 – 56, pismo z dnia 10.07.2013 r. – k. 53, protokół – k. 93, kserokopia nakazu zapłaty – k. 273, wyrok z dnia 15.09.2014 r. – k. 287, wyrok z dnia 21.06.2017 r. – k. 72, zajęcie wierzytelności – k. 73, pismo komornika z dnia 27.06.2019 r. – k. 95, zawiadomienie – k. 96, wyrok z dnia 5.05.2015 r. – k. 288.

W dniu 14.07.2014 r. spółka (...) zawarła z powódką umowę przelewu wierzytelności dotyczących roszczenia o zwrot kwot zatrzymanych.

D. ód: umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksem – k. 11 – 15.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o bezsporne twierdzenia stron, zgromadzone w sprawie dokumenty przedłożone przez strony oraz zeznania świadków W. L., P. R., P. W. i A. G.. Zebrany materiał dowodowy sprawy Sąd oceniał stosownie do kryteriów, o jakich mowa w treści art. 233 § 1 k.p.c., a więc wedle własnego przekonania i w sposób wszechstronny. Sąd ograniczył przy tym swoje uzasadnienie do wskazania dowodów, którym nie odmówił wiarygodności ani mocy dowodowej (art. 328 § 2 k.p.c.). Sąd miał nadto na względzie zasady logiki i ogólne zasady doświadczenia życiowego.

Dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, a także nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd w całości dał wiarę dowodowi z zeznań świadków W. L., P. R. i P. W., ponieważ relacja świadków była szczerą, rzeczową i logiczną. Zeznania świadków dotyczyły rozliczeń z podwykonawcą, zakresu, w jakim spółka wywiązała się z robót oraz tego, w jaki sposób je wykonano, faktu występowania wad i usterek. Sąd przy ocenie zeznań świadków miał na uwadze, że osobiście brali oni udział w procesie przeprowadzania robót w zakresie objętym umową (...) Sp. z o.o. z (...) Sp. z o.o.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom świadka A. G., ponieważ wskazane przez nią fakty nie zostały udowodnione w niniejszym procesie i nie znalazły odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto świadek dopiero w swych zeznaniach w dniu 14.05.2021 r. wskazała, że prace wykonane przez spółkę (...) obarczone były wadami. Sąd w tym zakresie nie dał wiary świadkowi.

Powódka domagała się od pozwanego kwoty 6 164,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 3 147,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Kwota 3 147,85 zł stanowiła 30 % kwoty zatrzymanej przez (...) Sp. z o.o., a kwota 6 164,00 zł stanowiła 3 % z ustalonej przez pozwanego wartości prac spółki (...), tj. 205 495 zł.

Istota sporu sprowadzała się do oceny zasadności zgłoszonego przez powódkę żądania. Pozwany bowiem nie kwestionował roszczeń powódki co do wysokości. Pomiędzy stronami bezsporna była wysokość kwoty, na jaką oszacowano wartość prac spółki (...) oraz to, że kwoty zatrzymane przez wykonawcę nie zostały zwrócone wykonawcy. Pozwany twierdzi, iż podwykonawca został poinformowany o rozliczeniu i nie kwestionował go. Ponadto wskazał, iż powódka nie udowodniła, iż roboty budowlane objęte fakturą zostały przez pozwanego jako inwestora w całości odebrane i przyjęte do rozliczeń z wykonawcą. W ocenie pozwanego zatrzymane przez (...) Sp. z o.o. kwoty stanowiły zabezpieczenie należytego wykonania umowy i nie były częścią wynagrodzenia, wobec czego nie podlegają zwrotowi. Stanowisko zaprezentowane przez pozwanego zostało całkowicie zakwestionowane przez powódkę.

Przechodząc do rozstrzygnięcia istoty sprawy należy w pierwszej kolejności stwierdzić, iż strony łączyła umowa o roboty budowlane. Z treści art. 647 k.c. wynika, że przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Obowiązki wykonawcy polegają przede wszystkim na wykonaniu obiektu zgodnie

z umową i normami prawa budowlanego, zabezpieczeniu placu budowy oraz na oddaniu zdatnego do użytku wybudowanego obiektu budowlanego.

W myśl przepisu art. 647 § 1 k.c. Inwestor odpowiada solidarnie z wykonawcą (generalnym wykonawcą) za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcy z tytułu wykonanych przez niego robót budowlanych, których szczegółowy przedmiot został zgłoszony inwestorowi przez wykonawcę lub podwykonawcę przed przystąpieniem do wykonywania tych robót, chyba że w ciągu trzydziestu dni od dnia doręczenia inwestorowi zgłoszenia inwestor złożył podwykonawcy i wykonawcy sprzeciw wobec wykonywania tych robót przez podwykonawcę. Zgodnie z § 3 wskazanego przepisu Inwestor ponosi odpowiedzialność za zapłatę podwykonawcy wynagrodzenia w wysokości ustalonej w umowie między podwykonawcą a wykonawcą, chyba że ta wysokość przekracza wysokość wynagrodzenia należnego wykonawcy za roboty budowlane, których szczegółowy przedmiot wynika odpowiednio ze zgłoszenia albo z umowy, o których mowa w § 1 albo 2. W takim przypadku odpowiedzialność inwestora za zapłatę podwykonawcy wynagrodzenia jest ograniczona do wysokości wynagrodzenia należnego wykonawcy za roboty budowlane, których szczegółowy przedmiot wynika odpowiednio ze zgłoszenia albo z umowy, o których mowa w § 1 albo 2. Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do solidarnej odpowiedzialności inwestora, wykonawcy i podwykonawcy, który zawarł umowę z dalszym podwykonawcą, za zapłatę wynagrodzenia dalszemu podwykonawcy (§ 5).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zważył, iż wobec tego, że pozwany nie zakwestionował powództwa co do wysokości, kwestią sporną było to, czy kwoty zatrzymane podlegały zwrotowi jako część wynagrodzenia, czy też stanowiły jedynie zabezpieczenie wykonania umowy. Sąd w tym zakresie nie przychylił się do stanowiska strony pozwanej. W ocenie Sądu kwoty zatrzymane tytułem zabezpieczenia stanowiły w istocie składnik wynagrodzenia spółki (...). Sąd oparł się tu na treści umowy łączącej spółki (...), zgodnie z którą podwykonawca wprawdzie zobowiązał się on do wniesienia zabezpieczenia należytego wykonania umowy i roszczeń gwarancyjnych w wysokości 10 % brutto wynagrodzenia, jednak zgodnie z umową kwoty zatrzymane podlegały zwrotowi w ten sposób, że 70 % wartości zabezpieczenia miało być zwrócone w terminie 30 dni od daty zakończenia robot, zaś 30 % wartości zabezpieczenia miało być zwrócone w terminie 30 dni po dokonaniu odbioru końcowego inwestycji przez zamawiającego. Spółka (...) zatrzymała kwoty stanowiące 10 % kwoty wynikającej z faktur spółki (...) – odpowiednio kwotę 40 590,00 zł oraz kwotę 10 492,84 zł. Fakt ten nie był sporny między stronami.

Strony wskazały także, iż pozwany oszacował wartość prac spółki (...) na kwotę 205 495 zł. Wprawdzie z pisma z dnia 26.07.2013 r., na które powoływały się strony wynikała inna kwota, tj. 252 758,67 zł, jednak Sąd nie mogąc orzekać ponad żądanie uznał za zasadne domaganie się przez powódkę kwoty 6 164,00 zł, czyli 3 % z 205 495 zł. W ocenie Sądu było to w istocie mniej, niż powódka mogłaby się domagać.

W odniesieniu do żądania kwoty 3 147,85 zł stanowiącej 30 % kwoty zatrzymanej przez (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury nr (...), to kwota ta również nie była sporna. Strona pozwana przyznała, że sumy te nie zostały zwrócone podwykonawcy.

Sąd zważył, że strony nie przedłożyły dostatecznych dowodów w celu wykazania, ile dokładnie (...) Sp. z o.o. zapłaciła spółce (...). Na rozprawie w dniu 3.03.2020 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika pozwanego do udzielenia informacji i przedłożenia dokumentów na temat tego, na jaką kwotę strony się umówiły w momencie przetargu i na co dokładnie się umówiły, jak również co realnie zostało zapłacone, kiedy i dlaczego, czy ktoś to kwestionował i czy toczyły się w tym przedmiocie spory. W ocenie Sądu strona pozwana nie wywiązała się z tego zobowiązania w stopniu pozwalającym ustalić ponad wszelką wątpliwość, jaki był dokładnie zakres prac do wykonania przez podwykonawcę, ani na jaką kwotę dokładnie strony się umówiły i ile w rzeczywistości zapłacono. Z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Ponadto z treści tego przepisu wynika dla Sądu nakaz rozstrzygnięcia merytorycznego, nawet wtedy, gdy postępowanie dowodowe nie przyniosło efektu; Sąd powinien rozstrzygnąć na

niekorzystać osoby, która opierała swe twierdzenia na faktach nieudowodnionych. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2020 roku; I ACa 295/19; LEX nr 2825703).

Sąd zważył, że na podstawie umowy podwykonawca miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie 787 334,00 zł. Spółka (...) ostatecznie wystawiła faktury za wykonaną pracę na niższe kwoty. Część kwoty z faktury została zatrzymana przez spółkę (...) i nie została zwrócona. Wynagrodzenie więc nie zostało w pełni zapłacone. Pozwany ostatecznie oszacował wynagrodzenie podwykonawcy na podstawie jednej z faktur wystawionych przez spółkę (...) na kwotę niższą niż opiewała ta faktura. Zostało to zaakceptowane zarówno przez spółkę (...), jak i przez powódkę i domagała się ona reszty wynagrodzenia podwykonawcy w oparciu o to wyliczenie.

Strony pozostawały w sporze co do prawidłowości wykonania prac oraz ich zakresu. Pozwany podniósł, że prace nie zostały w pełni wykonane przez podwykonawcę. Kwestią sporną były też wady wykonania prac. Na podstawie zeznań świadków, którym Sąd dał w pełni wiarę, ustalono, że nad przebiegiem prac wykonywanych przez spółkę (...) czuwał inspektor nadzoru. Odbierał on pracę i udzielał pozwolenie na kontynuowanie prac. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów w celu wykazania, że spółce (...) zwracano uwagę na nieprawidłowości lub składano zastrzeżenia do wykonanych prac. Nie wynikało to w szczególności z zeznań świadków. Równocześnie Sąd nie dał wiary świadkowi A. G. na okoliczność wad i usterek, ponieważ twierdzenia świadka nie były poparte innymi dowodami, a równocześnie były całkowicie sprzeczne z relacją świadków W. L., P. R. i P. W., którzy byli obecni w trakcie wykonywania prac przez spółkę (...) i mieli szeroką wiedzę na temat przebiegu tych prac. Na podstawie ich zeznań Sąd ustalił, że faktury były wystawiane przez podwykonawcę dopiero po spisaniu protokołu i odebraniu robót przez wykonawcę, co jest zresztą zgodne z treścią umowy podwykonawczej z dnia 23.01.2012 r. W ocenie Sądu oznacza to bezsprzecznie, że wykonane przez podwykonawcę prace nie były obarczone wadami, ponieważ w przeciwnym wypadku, nie doszłoby do ich odbioru. Pozwany nie przedłożył żadnych dowodów na to, że wykonawca zgłaszał jakiegokolwiek zastrzeżenia do odbieranych prac. (...) Sp. z o.o. miała opóźnienia w płatności wynagrodzenia (...) Sp. z o.o., a podwykonawca nie ukończył prac, ponieważ doszło do rozwiązania umowy. Wystawione przez niego faktury zostały jednak zaakceptowane przez wykonawcę. To, że finalnie spółka (...) nie wykonała całości prac, było bezsporne, jednak według relacji świadków, prace były wówczas zaawansowane i po ich ukończeniu nie stwierdzono istotnych wad. Poza sporem pozostawało też to, że nie doszło do końcowego odbioru robót spółki (...).

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20.11.2019 r. (III AUa 22/19; LEX nr 2764307) „Kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty nie mogą opierać się wyłącznie na gołosłownych twierdzeniach strony i jej przekonaniu, które nie znajduje oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności muszą zostać udowodnione”. W ocenie Sądu strona pozwana nie podołała obowiązkowi udowodnienia wszystkich faktów, na które się w przedmiotowej sprawie powoływała.

W ocenie Sądu kwoty zatrzymane przez spółkę (...) stanowią niezapłaconą spółce (...) część wynagrodzenia za roboty budowlane na podstawie zaakceptowanej przez wykonawcę faktury. Z kolei pozwany, jako inwestor, odpowiada solidarnie z wykonawcą, tj. (...) Sp. z o.o. za zapłatę wynagrodzenia należnego podwykonawcy (spółce (...)) z tytułu wykonanych przez niego robót budowlanych w takim zakresie, w jakim ustalono w umowie między podwykonawcą a wykonawcą. Fakt ten przesądza o odpowiedzialności pozwanego i jego biernej legitymacji w niniejszym procesie. Z kolei powódce przysługuje legitymacja czynna z uwagi na zawarcie z podwykonawcą umowy przelewu wierzytelności.

Ponadto Sąd zważył, że zgodnie z § 11 ust. 3 umowy w razie stwierdzenia wad lub braków w zgłoszonych do odbioru w pracach, wykonawca miał prawo odmówić dokonania odbioru. Do odbioru prac wykonanych przez podwykonawcę jednak doszło, sporządzono protokół, co nie było zresztą kwestionowane przez pozwanego i nie zgłaszano z tytułu rękopisami żadnych wad, usterek czy braków. Brak było dowodów na to żeby wykonawca lub inwestor domagali się od spółki (...) poprawienia robót, czy usunięcia usterek.

Wobec powyższego Sąd zważył, że prace zostały wykonane przez podwykonawcę w zakresie umówionym i należne mu jest wynagrodzenie w wysokości wyrażonej w fakturze. Zaś wobec tego, że podwykonawcy nie zwrócono części z kwot zatrzymanych, tj. 10 % wartości faktury, powódka jako następcą prawnym podwykonawcy, ma prawo domagać się

zwrotu tych kwot. Wobec tego, że wysokość kwot dochodzonych pozwem była między stronami bezsporna, Sąd uznał, że całość dochodzonych przez powódkę kwot jest zasadna.

Po ustaleniu powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 3 wyroku i zasądził od pozwanego na rzecz powódki odpowiednio kwotę 6 164,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.05.2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3 147,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2.03.2018 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądając odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 i 4 wyroku w odniesieniu do obu kwot dochodzonych przez powódkę na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez powódkę w zakresie roszczenia objętego punktem 1 wyroku złożyło się 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 309 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1 800 zł zgodnie z przepisem § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. łącznie kwota 2 126,00 zł, zaś na koszty poniesione przez powódkę w zakresie roszczenia objętego punktem 3 wyroku złożyło się 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 158 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł zgodnie z przepisem § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. łącznie kwota 1 075,00 zł. W punkcie 5 sentencji wyroku Sąd obciążył Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Bydgoszczy kosztami stawiennictwa świadka na rozprawie.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powódki o zwrot kosztów stawiennictwa pełnomocnika powódki na terminy rozpraw z uwagi na fakt, iż wniosek ten zawierał koszty obliczone szacunkowo, a nie realne koszty stawiennictwa na rozprawę, a tylko takie Sąd mógłby uwzględnić i w tym zakresie obciążyć stronę przegrywającą .

Sędzia Alina Paśniewska